

at man siger, at Spørgsmaalet om Valgbarheden til enhver Tid skal være afhængig af, om den Vedkommende det sidste Aar før Valget har havt Vopæl i Krebsen, saaledes som Grundloven udtaler sig, da er det en Selsølgge, at, naar man spørger mig, hvad det vil sige den 31de Januar d. A. at være valgbar til Landstinget, svarer jeg: Man maa i det sidste Aar før den 31te Jan. have havt Vopæl i Krebsen; og spørger man, hvad det vil sige at være valgbar til Landstinget den 1ste Marts, saa svarer jeg, at den Vedkommende maa have havt fast Vopæl i Krebsen det sidste Aar før den 1ste Marts; og naar Valgloven spørger om, hvad det vil sige at være valgbar ved det eller det Valg, saa svarer den selv: At have havt Vopæl i Krebsen det sidste Aar før dette Valg. Valgloven kan paa ingen Maade staae i Strid med den Fortolkning, vi gjøre gjældende; at Valgloven har villet afgjøre det her idag foreliggende Spørgsmaal eller paa nogen Maade har tænkt paa at komme til at berøre det, anseer jeg for umuligt at hævde; men jeg skal dog til hderligere Overflødighed minde om, at den Ordfører, der optraadte for disse Forandringer i Valgloven, og hvem altsaa denne Forandring skyldes, udtrykkeligt udtalte: „Jeg for min Person“ — jeg skal nu nævne hans egne Ord, og jeg troer, de fleste ved nærmere Overveielse ville komme til det samme Resultat, — „finder, at der i Grunden ikke er nogen Tvivl tilstede, men at Grundlovens Bud med Nødvendighed medfører, at, naar et Medlem af Landstinget flytter bort fra Landstingskredsen, mister han sin Plads i Landstinget“; det var altsaa den Mening, som den ærede Ordfører for det daværende Udvalg troede at kunne udtale. Forresten skal jeg kun bemærke, at jeg aldeles ikke kan indrømme noget Berettiget i at tale om, hvad der er den underforstaaede Mening af den og den Paragraph i den sidst vedtagne Grundlov, uden at man er istand til udtrykkeligt at eftervise mig de Discussioner, hvorved dette er erkjendt for at være Meningen. Vi vide Allesammen altsor vel og erindre godt, hvorledes disse Paragrapher kom tilveie, vi vide, at de ikke stotte sig paa nogen vidtløftig og udsørlig Overveielse; man vilde under den Discussion, der fandt Sted her i

Thinget, ikke berøre det eller det Punkt, der fandt ingen Modsigelse Sted, der var ikke Tanker eller Tale om at underkaste noget Punkt en egentlig Drøftelse. Enhver, som vil see tilbage, vil see, hvortil Discussionen i det daværende Rigsraads Landsting indskrænkede sig ved den Behandling, ved hvilken Grundloven fik sin endelig afgjørende Votering; man vil see, hvor overordentlig lidt der kunde være Tale om en udtømmende og afgjørende Drøftelse af Enkeltheder; alle Medlemmerne vare saa at sige trætte og fede af at tage Deel i Discussionen, og der var for de Enkelte, der dog vilde berøre Sagen, en saadan Mangfoldighed af Indvendinger at gjøre, at man maatte være falben i de besynderligste Enkeltheder, naar man skulde have havt Blikket fæstet paa saa ubetydelige Bestemmelser som dem, der skulde sig i den omhandlede § 58. Hvad er Betydningen af § 58? Det er ganske vist, det er Noget, man har vidst heelt igjennem, at denne Bestemmelse oprindeligt var tagen efter Grundloven af 18de November 1863, men at man senere har optaget den af Grundloven af 5te Juni 1849 med Udelabelse af den omhandlede Passus, og Alle vidste altsaa meget vel, at denne Paragraph ikke sagde Andet, end at Valgbarhedsbetingelsen bestandigt skulde være tilstede, uden at der var gjort nogensomhelst Undtagelse. Det Øverste, man kunde komme til, hvis man vilde argumentere fra, at Grundloven var vedtagen i Hu og Hast, og at man ikke havde været istand til — hvad jeg dog maa antage, at man har været, — fuldkommen at overse den rette Betydning af alle de enkelte Bestemmelser, det vilde være at sige: Ved en Ulykke har Loven faaet en Affattelse, som man maaskee dengang ikke vilde have givet den, hvis man var bleven opmærksom derpaa; men saa siger jeg: Det er en Ulykke, som vi skulde bære ved Siden af de hundrede andre; thi fremfor Alt skulde vi opretholde Loven, som den er. Jeg elsker ikke Grundloven, snarere kunde jeg sige det Modsatte, men Noget sætter jeg over Alt, og det er: at værne om den lovlige Orden, og fremfor Alt om den, der er fastsat i Grundloven; thi det ved jeg vel, at snart kan det ene, snart det Andet være i Favør, snart af En, snart af en Anden. Det